

LBRIS

We know
books

Liubița Raichici

Poezie pe creier

© Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAICHICI, LIUBIȚA

Poezie pe creier / Liubița Raichici. - București : Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0446-1

821.135.1

Editor: Valentin Ajder

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

Ana a știut tot timpul	7
Mi-a zis bunicul:.....	9
Și totuși există o taină... ..	11
Cine a fost cel mai fericit om	13
Dar ce întâmplare Mihail(e)!	15
Închid ochii... ..	17
Am văzut duhul tatălui meu	19
Într-o zi oarecare	22
Te las înger... a zis mama!.....	24
Nu-mi spune nimic care să țin	26
Și când te-ai întors spre mine	28
La mine se vede când e război!	29
O, ce înaltă poruncă roabei tale Liubița ai dat:	31
Și inventarul nu e complet	33
Ploua.....	35
Ce mă poate îndreptăți.....	37
Până de curând a trăit floarea mea din glastră.....	39
Întind mâna pe pernă... gol.....	41
Doi pantofi bărbătești desperecheați în debara.....	43
N-am să mai scriu vreodată poemul pe cord deschis!.....	45
La rugăciune și poezie stau zilnic.....	46
Așa mi-am petrecut tragediile.....	48
Unde este mama copilului tău.....	50
Să scrii, în sfârșit, un poem frumos	51
Evadează din icoană	52
Poemul clar nu va influența cursul valutar.....	54
În fiecare dimineață mă trezesc poetă	56
Ce să fie cu această comoară din piept.....	57
Stăpânul iubirii mele nu-i cel care crede că este	59
Deschisă poarta, laaarg, primenită.....	60
Omul de care ascultăm.....	61
Dintre favorurile ultime pe care ți le cer.....	63

Nu pot să scriu romanul autobiografic	65
Clopotul de duminică. Primul	66
Bine că sângele meu prigonit mi-a oprit la timp ceasul....	68
Numai Dumnezeu nu se uită la ceas.....	70
Îngenuncheat! Ai fi zis că-i la rugăciune!	72
Între veșniciile mele stă	74
Așa-mi imaginez tăcerea	75
Și inima are cer	76
În final, cu ce te ocupi tu?	78
Din autobuz zăresc geamurile.....	79
Ce-i pasă morții că sunt vie	80
Temporar locuiesc la neiubitori	81
Fără mamă.....	83
Sub odăjdii de Sfinți.....	85
Cum mi-am dat seamă că sunt sârboaică	87
Dacă mi-aș fi consumat moartea aceasta pe viață	90
Fiindcă mă numesc Liubița. Colecția de păcate, din fire	91
Acceptă tacit.....	92
40 de ani și 36 de săptămâni n-am știut	94
Dacă Sreia n-ar fi murit, nici eu n-ar mai fi trebuit să mor vreodată	96
Cine iubește cu adevărat, deja este iubit!	97
Biblic l-am cunoscut.....	98
Mă minunez	100
Nu trebuie să te păreșești pe tine, cea care ești,.....	102

Ana a știut tot timpul

- cu duhu-i suprafiresc și candid -
că el nu va ordona niciodată ucenicilor, calfelor,
să-l zidească pe el în zid!
El credea ferm că măiestria construcției,
potența, arta, alambicatele virtuți inventate
și vaste sunt superioare Anei, cea simplă.
Sunt peste dragoste...
Nu că el n-o iubea pe ea!
Copleșitor o iubea.
Fiindcă esențialul din ființa Anei, ușa, înaltul
prin nicio metodă mecanică nu i se deschidea!
De aceea nu era privit cu ochi buni ce spunea ea.
O ținea după ușă.
Deși Ana venea într-un suflet cu prânzul
el o bănuia... că Ana lui rătăcește pe undeva...
Că le cam minte, cam înflorește...
Responsabilă – vinovată că aveau – n-aveau copii.
De casă. Numărul musafirilor la masă.
De ziua de ieri, azi, mâine.
Așa era la ei.
Ana era prima după câine.
Ana a știut tot timpul că va sosi clipa.
Trebuia să stea sfânt nemișcată.
Era deposedată de tot ce nu era al ei.
Piatra cu os una devenea.
Ana în moarte cânta.
Ana era atât de frumoasă, încât suprimatorii

rușinați plâneau.

Numai ca el să-și poată termina opera.

Care, în afara acestei temelii, se va năru.

Din interiorul zidului balada arată altfel.

Zdrobită s-a dat ca el să fie socotit

printre cei fericiți!

Nu zidul.

Ana l-a nemurit.

Pentru el Ana a mușcat însuși șarpele.

Așa să știți.

Mi-a zis bunicul:

(calul) fie ea și iapa cu care

ai câștigat cursa vieții tale,

nu se dă la abator!!!

N-o arunci din grajd! N-o umilești!

(Mai ales, nu-i arăți că nu mai valorează nimic!)

O privești în ochi mereu aprobator!

Cu neschimbată dragoste o săruți pe frunte.

Cu victoria ei, destinul tău plattttttt,

a cunoscut ce înseamnă un munte!

Ea ți-a fost trimisă, nemeritat, să nu-ți

îngropi talantul! Când se întunecase deja totul,

dinții ei, alb-verzui, singurii ți-au dat binețe.

Din tot grajdul, ascultă-mă bine și promite:

pe ea o lași să moară iubită!

Și de bătrânețe!

Și-apoi lui, pentru care am câștigat Cursa,

i-am recitat cu sârg:

Nu-mi vinde inima în târg. La kilogram.

A fost casa ta, suprafirească.

Nu mă da pe nimic. Nu șușoti, în limba

șmecherească: „Nu luați din pulpă,

e amară, e vai de ea, e ațoasă!

(E carnea de campion. Rănită, întărită)“.

Locul acela unde pielea scârțâie

ca porțelanul, nu-l da!

Acolo timpul nu stă și nu îmbătrânește.

Căpșorul fiului tău acolo ascultam cum crește!

Nu pune nebunule pe cântar clipele
cu stele aduse pe tupsie.
Când ți-a fost pus în brațe pruncul.
Lacrimile, ai grijă, nu le pune la mezat!
Sunt spovedania în care te-ai scaldat.
Numărate și legate în salbă le ține Îngerul!
Numai ce nu e din lumea aceasta a rămas.
Greul.
Frumos ți-am spus dragul meu!
Nu te juca, nici dracu' nu joacă.
A desenat în jurul tău un laț.
Inima vrăjită a altei femei... uite așa, din senin!
Și ți-a dat timp, mult timp, să te întrebi.
Când o să vină... când o să vin...

Și totuși există o taină...

Mă apropii cu emoție în gât...
N-am de unde să știi dacă-i bună sau rea.
Acolo. Într-un sertar aruncat în pod
(dintr-un dulap vernil dispărut
odată cu copilăria mea...)
Un giulgiu de păienjeniș, betonat
cu praf, cum găsești numai într-o carte
(necitită, cu destin dezonorat!).
În liniștea din care toți au plecat...
În universul, decenii de-a rândul ascuns,
surpat... era plin de ziare vechi!
În ele, semințe. Ciudate. Decolorate.
Însă, primăvara aceea, contrar așteptărilor,
chiar mama a fost semănată în pământ.
Desfac primul fișek. Un soi rotund de „dragoljub”
(n-am reușit niciodată
să mai învăț denumirea corectă în vreo
grăire umană... au rămas în mine așa cum mi le-a
predat mama). O pulbere neagră
„od divljeg ružmarina”, „semenke izopa”
„lavande”... ghemotoace,
ceva practic dispărut. Și o pungă mare!
Ce sădeam noi cel mai mult, gândesc...
Dar mi se pune inima în fața ochilor și nu văd.
Decid repede. Cobor din pod. Iau un ghiveci rupt.
Arunc pământ de care găsesc. Jumătate.
Aaug grâu. (Așa a zis bunica, trei grăunțe!).

Torn sertarul. Tot. Cu puțină țâțână peste.
Iau ghiveciul în brațe și-l strâng. Și-l plâng.
Oricum, nu are ce și cum să răsară.
Ud. Privesc pământul și aștept!
Ca și când exact de aici va înflori destinul fericit.
Dau ultima ocazie neșansei să dispară.
Un germen străpunge această așteptare amară.
Discret, peste fire, adie a busuioc...
Mă gândesc la cea care l-a păstrat.
Doamne, o ai păstrat!
Ea e vie. Numai timpul e mort.
Despre mama acum sigur știu.
A înviat! A înviat!

Cine a fost cel mai fericit om

din orașul acesta?!
Ce mă întrebă într-o sâmbătă dimineată pruncul!
Nici doamna nu știe... nici Google.
Nimeni nu știe.
De la cel mai mare la cel mai mic.
Mama cu siguranță nu este, zic!
Primul mi-a scris negru pe alb:
îți tai mâinile...
În care țineam inima lui.
(Cum se ține în căușul palmei flacăra muribundă...
cu prețul durerii... ocrotită.)
Ultimul mai degrabă m-ar fi sugrumat decât
neiubita lui posesiune să fie cumva iubită.
Dar pozele tale zâmbesc, zice pruncul.
Strălucești așa cum strălucesc, în prima lor clipă,
o mireasă și un mire!
Aaaaa... ele nu sunt din lumea aceasta!
Sunt din Iubire!
Despre care trebuie să știi că-i
n-e-t-r-a-n-s-m-i-s-i-b-i-l-ă!
Tainic trezită. Nemăsurat trăită.
Iubirea e când primești aripi
ca să mergi pe jos.
E Însăși Crucea Lui Hristos.
Lutul în care viețuiești, de bunăvoie
smerit în Potir.

Sublimul Cuvânt.

Nu e o vorbă-n vânt...

E de neexplicat cum cea mai fericită
din orașul acesta
eu sunt.

Dar ce întâmplare Mihail(e)!

Să mă întâmpini chiar în persoana duhului Tău!
La primul meu vecin, teiul...
cu florile lui... pe când mă îmbătam... cu ele!
A luat Dumnezeu și-a închis toate zgomotele.
Să aud de la tine anume acel subliminal,
imperceptibil, fin...
acel inimitabil suspin...
Și nu ai ținut cont, dragul meu, că abia silabiseam!
Că sunt evident nepotrivită!
Învățatul limbii nemaiauzite devenea
un chin!
O, dar nu eu! La festin au fost invitați
mai marii dintre cărturari!
Cu mintea odihnită!
Dar tu ai privit peste ochi!
Înspre poarta înaltului tragism,
prin care... nu o dată... ai trecut!
De care va vorbi
după un secol Tagore.
Dacă-i acasă cineva și dacă-i deschis.
Universul numai de Dragoste ascultă, mi-ai zis!
Vrei să primești cuvântul în inima ta...
N-am spus nimic. Știi.
Da. Da.
Zgomotul și miresmele s-au eliberat!
Un nou foc mă locuia!
Ca un carusel fermecat!

Și mai sunt întrebată
când și de la cine am învățat să mor
numai cu Învierea!
Egală să-mi fie prețuirea și disprețul lor.
De la Măria Sa,
prietenul meu din sublim, Mihail,
Îngerul șef al poezilor!

Închid ochii...

mă bucur de ocean...
Fără cărare plecată să joc în liga preferată.
Nu am nimic. Nu mai am nimic.
Sunt fericită-mi zic...
Puternic și tulburător mirosul marin
(ca și când despre ape sărate n-am citit
niciodată nimic).
Și iarăși închid ochii,
aștept pe cineva drag.
Lacrima nouă prin care ne privim.
Sfântul Stefan Lazarević m-a învățat
că pururi suntem împreună (noi care ne iubim!!!).
Așa e în lume. Îmi spune.
Reușita în spațiu mic e neînsemnată.
Singură excepție – inima.
De la care vin vești mult așteptate.
Mama. N-ai zice c-a petrecut mai mult
sub pământ decât peste cetate.
Bine, de el când mi-e dor simplu
sting totul. Tremurul. Timpul. Sărutul.
Necreatul. Necunoscutul.
Culcată pe pieptul lui. Real.
De fiecare dată.
Deja cu mult mai prezent
decât a fost absent vreodată.
Închid ochii spre mine.
Ce să vezi, sunt altfel decât în oglindă